

— Кога е тѣй, пріятелю, слушай. Идѣ отъ отъ Бретаніѣ дѣто живѣе богато едно семейство, което отъ години мя почита съ любовьта и довѣріето си. Отъ това семейство, което ся казва Ларокъ, днесъ има живы три члена, единъ старецъ и двѣ жены, и тритѣ поради характертъ си и възрасттъ си некаждърны да ся занимаватъ съ работытъ си. Най значителнытъ имъ стяжанія ся управлявахъ до сега отъ единъ чловѣкъ, който, споредъ моето знаеніе, бѣше коваренъ. На утрешній-тъ день слѣдъ състанкытъ ми съ васъ, като ся научихъ че той умрѣлъ, азъ отидохъ тутакъ си на кѣщяты имъ, и поискахъ празното това мѣсто за тебе. Казахъ че ты си адвокатинъ, и прѣдставихъ нравственнытъ ти прѣимущества, като затаихъ, споредъ желаніето ти, родътъ ти, и рекохъ че ся наричашъ Максимъ Одіо. Ще живѣешъ въ особениѣ кѣщѣ, дѣто ще ти носятъ да ядешъ когато нещешъ да ядешъ наедно съ домакынытъ, и ще земашъ 6,000 франгы на годинѣ. Изнася ли ти?

— Изнася ми, и благодарѣхъ ти отъ сърдце за всичкытъ грыжи и за пріятелското ви промышленіе; страхъ мя е само да не бы, като неопытенъ що съмъ, да не могъ да изпълнѣхъ длѣжноститѣ си както трѣба.

— Отъ тѣзъ странѣ да ся не беспокоишь, пріятелю, защото ты за прѣдварихъ, и справихъ което трѣбаше. — Господже, казахъ на достой-